

Αγγλογραφία
Κυριακή

Στις 29 'Ιουλίου 1956 ἀπὸ τὰ Κρατητήρια Κομμουνιστικῆς γραφεί σ' ἓνα κουμπάρο του μιὰ ἐπιστολὴ ὅπου μιλά ἐμμέσως καὶ γιὰ τὴν πορεία τοῦ Κυπριακοῦ ζητήματος, λέγοντας:

«Χρειαζέται ἄνθρωπος εἰς τὸ τιμόνι τίμιος καὶ δυναμικός, ὁ ὁποῖος νὰ μὴ παρασύρεται ἀπὸ κόμματα καὶ κομματίδια, ἀλλὰ οὔτε καὶ νὰ παραβλέπη τὰς νηνεμίας, ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος σθεναρὰ νὰ πιστεῦη ὅτι ὁ διάβολο-λεμένος Αἴολος, πὺ κρατᾷ στὰ χέρια του τοὺς ἀσκοὺς τῶν ἀνέμων τοῦ κακοῦ εἶναι πρόθυμος νὰ τοὺς ἐξαπολύσῃ ἐναντίον τῶν μικρῶν καὶ ἀδυνάτων, οἰανδήποτε στιγμὴν νομίση, ὅτι τὸ συμφέρο του τὸ ἀπαιτεῖ καὶ διὰ τὸν ἀδιαμφισβήτητον αὐτὸν λόγον νὰ εἶναι πάντοτε ἔτοιμος ὄχι μόνον νὰ τοὺς ἀντιμετωπίσῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς ἀνατρέψῃ, πρὸς ἓνα ἀποβλέπων ἔσαι τέρμα, πρὸς μίαν λύσιν, πρὸς ἓνα λιμένα.

'Αντιλαμβάνεσθε ὅτι οὐδεὶς ἐπιτρέπεται ἐνδοιασμός, οὐδεμία παρέκκλισις οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη ἀπόκλισις. Μιὰ στραβοτιμονιὰ καὶ νὰ τὸ ὄχημα στὸ βάραθρον.

Μεγάλῃ γι' αὐτὸ ἡ εὐθύνη τοῦ τιμονιέρη. Θὰ μοῦ πῆς. Τὸ μεγάλο τιμόνι, τὸ κρατάει ἡ ἀλύγιστη μᾶζα, τὸ σύνολον, ὁ κόσμος.

Εἶναι γι' αὐτὸ πὺ εἶμαι αἰσιόδοξος. Αὐτὸς ὁ μέγας ἄγνωστος, αὐτὸς ὁ ταπεινὸς πὺ δὲν ὑπολογίζεται, αὐτὸς στ' ἀλήθεια εἶναι ἐκεῖνος πὺ δὲν συνθηκολογεῖ, πὺ δὲν συμβιβάζεται, πὺ δὲν δεσμεύεται, πὺ δὲν λυγίζει. Πίσω του πανίσχυρος σύμμαχος στέκεται τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ.

Γιατί, ἂν στὴν πραγματικότητα ὑπάρχει Θεός, σὰν ποιὸς τάχα νᾶναι αὐτὸς καὶ σὰν τὶ νὰ ἐκπροσωπῇ. Μὴ μοῦ πῆτε πὺς μιῶ με ἀσέβεια. Κάθε ἄλλο. Πνεῦμα ὁ Θεός. Κι' αὐτὸ τὸ πνεῦμα δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ καλοῦ, τὸ πνεῦμα τοῦ δίκαιου, τὸ πνεῦμα τοῦ ἀληθινοῦ, τὸ πνεῦμα πὺ γεννᾷ τὰ ἔργα τὰ μεγάλα, τοὺς στοχασμοὺς τοὺς ξεχωριστοὺς, τὶς θυσίαις γιὰ τὸ σύνολο. Κι' ἂν προχωρήσουμε πὰς θαρρετά, θὰ πρέπει νὰ μὴ διαμφισβητήσουμε πὺς κάθε ἄνθρωπος πὺ ἔχει μέσα του τὶς ἀρχὲς αὐτοῦ τοῦ πνεύματος καὶ δίνεται γι' αὐτές, ἔχει παράλληλα μέσα του καὶ κάτι τὸ θεϊκὸ εἶναι ἓνας ἀπόστολος αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἓνας μικρὸς Θεός.

Δὲν νομίζω, τὸ ἐπαναλαμβάνω, πὺς γράφοντας τοῦτα τὰ λόγια ἀσεβῶ. Πιστεύω πὺς ἔτσι εἶναι ἡ πραγματικότητα. Ἔτσι τὸν βλέπω τὸν Θεό. Σὰν μιὰ μικρογραφία στὸν ἄνθρωπο, πὺ ἔχει ἡ πλησιάζει τὰ προτερήματα πὺ θέλει νὰ ἔχουμε μιὰ θρησκεία, ὅποια καὶ ἂν εἶναι. Ναί, ὅποια κι' ἂν εἶναι, γιὰ αὐτὲς οἱ ἀρχὲς εἶναι πανανθρώπινες, κι' ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἴμαστε μιὰ ζύμη, ἓνα φύραμα, τὸν ἴδιο ὄργανισμό ἔχουμε, τὸν ἴδιο ἀέρα ἀναπνέουμε, τὸ ἴδιο νερὸ πίνουμε, τὶς ἴδιες τροφὲς χρησιμοποιοῦμε, τὴν ἴδια ἀρετὴ μπορεῖ ν' ἀποκτήσουμε με τὴν κατάλληλη καλλιέργεια. Κι' εἴμαστε στὸ κάτω - κάτω κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωση Αὐτοῦ, κι' ἔχουμε τὸ ἴδιο «πνεῦμα...».